

متن پرسش

بسمه تعالی. سلام علیکم: ۱. وقتی در جلسه ای سخن از زبان و نسبت فاخر آن با ایمان به میان آوردید، به یاد دارم که سخن از آن رهبر فرزانه و توجه و تمایلشان به شعر و ادبیات فارسی به میان آمد. اینطور که ایمان در حد اعلای آن جز در ادبیات اعلا به ظهور نمی آید. ۲. در گذشته در سوال شماره ۴۱۵۳۵ از جنابان جویا شدم که: بستر، از جمله محل تولد، عادات و رسومات، علایق، خوراک و ... در ظهور ظرفیت ایمانی نقش آفرینی می کند. و گفتم که بنده چون در این بستر دچار ضعف هستم، ظرفیت ایمانی عظیم را ندارم. اما شما از بزرگانی سخن گفتید که مقهور بستر نشدند و شدند آنکه شدند. اما سوالم را بدین جهت می برم که مگر نه اینکه نوع گفتار و گویش و لهجه ی ما ظرفیتی برای ظهور ایمان است؟ پس همچو منی که در نسبت با بستر تا حدی مجبور به یک گویش ضعیف دور از ادبیات فاخرم، از آن فخر ایمانی بدورم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! همه آن مقدمات به گفته حکیمان و صاحب نظران، معدّات هستند و نقش علت حقیقی ندارند و از این جهت انسان ها می توانند هرچه بیشتر از اعتباریات حتی از زمان و مکان و عادات ها و گذشته های غلط عبور کنند و به خود آیند و فضیل عیاض گونه آن شوند که شدند. موفق باشید